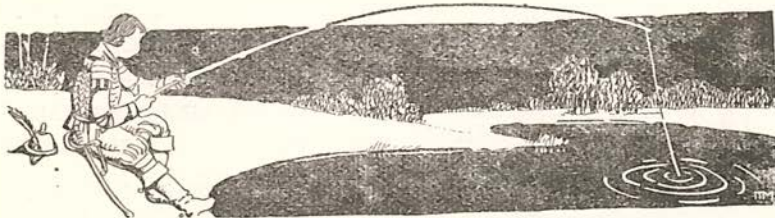

— Ахъ, този път ще хапна вкусна рибица. Той занесе рибата у дома си, накладе огънь въ огнището и я постави въ тиганя.

Пътървата плачеше като човѣкъ, а войникътъ се смѣеше и я обръщаше изъ тиганя.

— Азъ искамъ да се зачервишъ, — каза той и я обърна на другата страна. И колкото пъти я набождаше съ вилицата, толкова пъти тя изохкваше тъй силно, че другъ би потрепералъ отъ жалъ. А войникътъ не я съжали.

Пътървата все не се зачервяваше, и войникътъ каза:

— Макаръ че не се зачерви добръ, все пакъ виждашъ ми се много приятна. Затова, мила рибке нека си похапна!

Той я извади отъ тиганя и постави на една чиния. Но, когато насочи вилицата отново да я набодне и хапне, измжчената рибка скочи отъ чинията на пода и се обърна въ хубаво момиче, каквото бѣше и по-рано: въ бѣла прѣмѣна, бѣло було и златна панделка на косата. Ала на много мѣста отъ нейното тѣло течеше кръвъ.

— Тука ме бѣде ти съ вилицата, жестоки войниче, — каза тя и показваше ранитѣ си.

Щомъ чу това, войникътъ се съжали много надъ измжченото момиче.

— Защо ме не остави въ езерото, а ме открадна отъ тамъ? — питаше го тя, — защо ми попрѣчи да изпълня службата си?

Войникътъ се разтрепера и почна да моли царската годеница за прошка: